

кратка речъ отъ войводата, за историята на българскитѣ революционери, на италианскитѣ, на рускитѣ или французки комунари. При всичкото разнообразие на работата, ние се чувствахме откъснати отъ народа и решихме да влѣземъ и си направимъ събрание въ с. Голѣмо Църско, кждето дотогава не бѣхме правили общо събрание и гдето още не бѣше образуванъ реквизиционенъ и спомагателенъ за беднитѣ работници и селени фондъ. Куриеритѣ, освенъ дневната си работа, изпълняваха и караулната служба на селата нощно време за редовна охрана отъ разбойническитѣ банди.

Войводата на четата обезателно трѣбваше да знае всѣки часъ, какво става въ района му, получаваше по десетъ и повече писма всѣки день и отговаряше, кждето имаше нужда, или даваше нареждания въ свръзка съ предстоящата ни работа. Сръбската чета бавно вървѣше; тя не правѣше събрание, а просто гостуваше по сръбоманскитѣ села.

На 25 юний (ст. ст.) се получи шифрована бележка отъ учителя въ с. Бѣлица, Кичевско, че очакваната чета е пристигнала въ тѣхния селски синуръ и че тя се състояла отъ 5 мѣстни, отъ Кичевско, четници. Учителътъ бѣше мѣстенъ, отъ с. Бѣлица, и много добъръ работникъ на организацията. Отговорътъ на нашия войвода съдържаше следното: „Разрешавамъ на Бѣличката селска организация да задоволява съ всичко каквото поиска сръбската чета; повече отъ двама хора не трѣбва да знаятъ за пристигането ѝ; пазете по възможностъ въ нан-голѣма тайна, както отъ бѣличани, така и отъ другитѣ селски организации; въ селото по никой начинъ нѣма да допуснете четата. Довечера пристига-ме съ парола: „Безъ огънь“ — отговоръ: „Вѣрно“.

Понеже бѣхме явили въ с. Голѣмо Църско за събрание, трѣбваше да стане то, та следъ това да заминемъ въ Бѣлица. Селата Голѣмо и Малко Църско сж разположени въ близко съседство съ турското село Сълбъ, което е почти до шосето Битоля — Кичево Сълбяни бѣха най-лошитѣ турци и изпълняваха караулната служба на това шосе. Тука имаше и жандармерийска караулна кула. На сълбяни турскитѣ власти бѣха дали неограничени права да грабятъ, да безчестятъ, да биятъ и убиватъ когото щатъ. Тѣ бѣха и калаузитѣ на мѣстнитѣ и албански разбойнически чети. Тѣ посочваха кое